୧୬-୧-୨୦   ପ୍ରାତଃ ମୁରଲୀ   ଓମ୍ ଶାନ୍ତି   "ବାପଦାଦା"   ମଧୁବନ

"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ତୁମକୁ ନିଜର ଯୋଗବଳ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ବିକର୍ମ ବିନାଶ କରି ପବିତ୍ର ହୋଇ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆ ଗଢିବାକୁ ହେବ, ଏହା ହିଁ ତୁମର ସେବା ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:-ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମର କେଉଁ ବିଶେଷତାର ଗାୟନ କରାଯାଇଛି ?

ଉ□ର:- ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମ ହିଁ ବହୁତ ସୁଖଦାୟୀ ଅଟେ । ସେଠାରେ ଦୁଃଖର ଚିହ୍ନ-ବର୍ଣ୍ଣ ହିଁ ରହିବ ନାହିଁ । ତୁମେମାନେ ୩/୪ ଭାଗ ଅର୍ଥାତ୍ ଚାରିଯୁଗ ମଧ୍ୟରୁ ତିନିଟି ଯୁଗ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସୁଖ ଭୋଗ କରୁଛ । ଯଦି ଅଧା ସୁଖ, ଅଧା ଦୁଃଖ ହୋଇଥା'ନ୍ତା ତେବେ କିଛି ମଜା ନଥା'ନ୍ତା ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଭଗବାନୁବାଚ । ନିଜେ ଭଗବାନ ହିଁ ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟକୁ ଭଗବାନ କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଭଗବାନ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ଭଗବାନ ତ ନିରାକାର ଅଟନ୍ତି, ତାଙ୍କର କୌଣସି ସାକାରୀ ଅଥବା ଆକାରୀ ରୂପ ନାହିଁ । ସୂକ୍ଷ୍ମବତନବାସୀଙ୍କର ମଧ୍ୟ ସୂକ୍ଷ୍ମ ଆକାର ରହିଛି ସେଥିପାଇଁ ତାକୁ ସୂକ୍ଷ୍ମବତନ (ସୂକ୍ଷ୍ମ ଦୁନିଆ) କୁହାଯାଉଛି । ଏଠାରେ ସାକାରୀ ମନୁଷ୍ୟ ଶରୀର ଥିବାରୁ ଏହାକୁ ସ୍ଥୁଳବତନ କୁହାଯାଉଛି । ସୂକ୍ଷ୍ମବତନରେ ଏହି ସ୍ଥୁଳ ୫ ତ□ର ଶରୀର ନଥାଏ । ଏହି ପା□ ତ□ରେ ମନୁଷ୍ୟ ଶରୀର ତିଆରି ହୋଇଛି, ଏହାକୁ ମାଟିର ପିତୁଳା କୁହାଯାଉଛି । ସୂକ୍ଷ୍ମବତନବାସୀଙ୍କୁ ମାଟିର ପିତୁଳା କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ଦେବତା ଧର୍ମାବଲମ୍ବୀ ମଧ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କୁ ଦେବୀଗୁଣଯୁକ୍ତ ମନୁଷ୍ୟ କୁହାଯିବ । ଏହି ଦୈବୀଗୁଣ ସେମାନେ ଶିବବାବାଙ୍କଠାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛନ୍ତି । ଦୈବୀଗୁଣ ଓ ଆସୁରୀ ଗୁଣଯୁକ୍ତ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ଭିତରେ କେତେ ଫରକ ରହିଛି । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ହିଁ ଶିବାଳୟ ଅଥବା ବେଶ୍ୟାଳୟରେ ରହିବା ଯୋଗ୍ୟ ହେଉଛନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗକୁ ଶିବାଳୟ କୁହାଯାଉଛି । ଏହିଠାରେ ହିଁ ସତ୍ୟଯୁଗ ହେଉଛି । କୌଣସି ମୂଳବତନ ଅଥବା ସୂକ୍ଷ୍ମବତନରେ ସତ୍ୟଯୁଗ ହେଉ ନାହିଁ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ତାହା ଶିବବାବାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସ୍ଥାପନ କରାଯାଇଥିବା ଶିବାଳୟ ଅଟେ । କେବେ ସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ ? ସଂଗମରେ । ଏହା ପୁରୁଷୋ□ମ ଯୁଗ ଅଟେ । ବ□ମାନ ଏହା ପତିତ ତମୋପ୍ରଧାନ ଦୁନିଆ ଅଟେ । ଏହାକୁ ସ□ପ୍ରଧାନ ନୂଆ ଦୁନିଆ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ସ□ପ୍ରଧାନ କୁହାଯାଏ । ତାହା ପୁଣି ଯେତେବେଳେ ପୁରୁଣା ହେଉଛି ତାକୁ ତମୋପ୍ରଧାନ କୁହାଯାଉଛି । ପୁଣି ସ□ପ୍ରଧାନ କିଭଳି ହେଉଛି ? ତୁମମାନଙ୍କର ଯୋଗବଳ ଦ୍ୱାରା । ଯୋଗବଳ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ତୁମର ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହେଉଛି ଆଉ ତୁମେ ପବିତ୍ର ହୋଇଯାଉଛ । ପବିତ୍ରମାନଙ୍କ ପାଇଁ ନିଶ୍ଚିତ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆ ଆବଶ୍ୟକ । ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ପବିତ୍ର, ପୁରୁଣା ଦୁନିଆକୁ ଅପବିତ୍ର କୁହାଯାଉଛି । ପବିତ୍ର ଦୁନିଆ ବାବା ସ୍ଥାପନ କରୁଛନ୍ତି, ପତିତ ଦୁନିଆକୁ ରାବଣ ସ୍ଥାପନ କରୁଛି । ଏକଥା କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ଏହି ୫ ବିକାର ନଥିଲେ ମନୁଷ୍ୟ ଦୁଃଖୀ ହୋଇ କାହିଁକି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ଥା'ନ୍ତେ ! ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଦୁଃଖହ□ା ସୁଖକ□ା ଅଟେ । ୧୦ ମୁଣ୍ଡ ଥିବା-ରାବଣର ୫ ବିକାରର ପିତୁଳା କରିଦେଇଛନ୍ତି । ସେମାନେ ରାବଣକୁ ଶତ୍ରୁ ଭାବି ଜଳାଉଛନ୍ତି । ଏପରି ମଧ୍ୟ ନୁହେଁ ଯେ ଦ୍ୱାପର ଆରମ୍ଭରୁ ଜଳାଇବା ଆରମ୍ଭ କରୁଛନ୍ତି । ନା, ଯେତେବେଳେ ତମୋପ୍ରଧାନ ହେଉଛନ୍ତି ସେତେବେଳେ କୌଣସି ମତ-ମତାନ୍ତର କରିବା ପାଇଁ ଚାହୁଁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ଏହି ନୂଆ କଥା ବାହାର କରୁଛନ୍ତି । ଯେତେବେଳେ କେହି ବହୁତ ଦୁଃଖ ଦିଅନ୍ତି ତେବେ ତାଙ୍କର ପିତୁଳା କରି ଜଳାଇଥା'ନ୍ତି । ତେଣୁ ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଯେତେବେଳେ ବହୁତ ଦୁଃଖ ମିଳୁଛି ସେତେବେଳେ ରାବଣର ପିତୁଳା କରି ଜଳାଉଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ୩/୪ ତିନିଭାଗ ସୁଖ ପାଉଛ । ଯଦି ଅଧା ଦୁଃଖ ହୋଇଥାନ୍ତା ତେବେ ମଜା କ'ଣ ରହିଲା ! ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମର ଏହି ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମ ବହୁତ ସୁଖଦାୟୀ ଅଟେ । ଅନାଦି ସୃଷ୍ଟି ତିଆରି ହୋଇଛି । ଏକଥା କେହି ପଚାରି ପାରିବେ ନାହିଁ ଯେ ସୃଷ୍ଟି କାହିଁକି ତିଆରି କରାଯାଇଛି ପୁଣି କେବେ ଶେଷ ହେବ ? ଏହି ଚକ୍ର ଘୂରି ଚାଲିଛି । ଶାସ୍ତ୍ରରେ କଳ୍ପର ଆୟୁଷ ଲକ୍ଷ-ଲକ୍ଷ ବର୍ଷ ଲେଖି ଦେଇଛନ୍ତି । ନିଶ୍ଚୟ ସଂଗମଯୁଗ ମଧ୍ୟ ହୋଇଥିବ, ଯେତେବେଳେ ସୃଷ୍ଟି ବଦଳିବ । ବ□ମାନ ଯେପରି ତୁମେ ଅନୁଭବ କରୁଛ, ଏପରି ଆଉ କେହି ବୁଝୁ ନାହାଁନ୍ତି । ଏତିକି ମଧ୍ୟ ବୁଝିପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି— ପିଲାଦିନେ ରାଧା-କୃଷ୍ଣ ନାମ ଥାଏ ପୁଣି ସ୍ୱୟଂମ୍ବର ହୁଏ । ଦୁଇଜଣ ଅଲଗା-ଅଲଗା ରାଜଧାନୀର ଅଟନ୍ତି ପୁଣି ତାଙ୍କର ସ୍ୱୟଂମ୍ବର ହେବା ପରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ହେଉଛନ୍ତି । ଏହିସବୁ କଥା ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ବାବା ହିଁ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଅଟନ୍ତି । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ସେ ସବୁ ଜାଣିଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ବାବା ତ ଆସି ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି । ପାଠଶାଳାରେ ହିଁ ଜ୍ଞାନ ମିଳିଥାଏ । ପାଠଶାଳାରେ ଲକ୍ଷ୍ୟ-ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ତ

ନିଶ୍ଚୟ ରହିବା ଦରକାର । ଏବେ ତୁମେ ପାଠ ପଢୁଛ । ବିକାରୀ ଦୁନିଆରେ ରାଜ୍ୟ କରିପାରିବ ନାହିଁ । ଗୁଲ୍-ଗୁଲ (ଫୁଲର) ଦୁନିଆରେ ହିଁ ରାଜ୍ୟ କରିବ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ କେହି ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଇବେ ନାହିଁ । ସଂଗମଯୁଗରେ ହିଁ ବାବା ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ବେହଦର କଥା । ବାବା କେବେ ଆସୁଛନ୍ତି, କେହି ମଧ୍ୟ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ଘୋର ଅନ୍ଧକାରରେ ଅଛନ୍ତି । ଜ୍ଞାନ ସୂର୍ଯ୍ୟ ନାମରେ ଜାପାନର ଲୋକମାନେ ନିଜକୁ ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ ବୋଲାଇଥା'ନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ଦେବତାମାନେ ହିଁ ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ ଅଟନ୍ତି । ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ ମାନଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ହିଁ ଥିଲା । ଗାନ ମଧ୍ୟ କରାଯାଏ ଜ୍ଞାନ ସୂର୍ଯ୍ୟ ପ୍ରଗଟା... ତେବେ ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ଅନ୍ଧକାର ବିନାଶ ହେବ । ନୂଆ ଦୁନିଆ ପୁଣି ପୁରୁଣା, ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ପୁଣି ନୂଆ ହେବ । ଏହା ବେହଦର ବଡ ଘର ଅଟେ । କେତେ ବଡ ରଙ୍ଗମ□ ଅଟେ । ସୂର୍ଯ୍ୟ, ଚନ୍ଦ୍ର, ତାରା କେତେ କାମରେ ଆସୁଛନ୍ତି । ଏମାନଙ୍କ ସାହାଯ୍ୟରେ ରାତିରେ ବହୁତ କାର୍ଯ୍ୟ ଚାଲୁଛି । ଏପରି ରାଜା ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି ଯିଏ ଦିନରେ ଶୋଇଯାନ୍ତି, ରାତିରେ ନିଜର ସଭା ଇତ୍ୟାଦି କରନ୍ତି କିଣାବିକା ମଧ୍ୟ କରିଥା'ନ୍ତି । ଏହା ବ□ମାନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମଧ୍ୟ କେଉଁଠି କେଉଁଠି ହେଉଛି । ମିଲ୍ ଆଦି ମଧ୍ୟ ରାତିରେ ଚାଲିଥାଏ । ଏହା ହେଉଛି ହଦର ଦିନ-ରାତି । ତାହା ହେଉଛି ବେହଦର କଥା । ଏହି କଥା ତୁମ ବିନା ଆଉ କାହାରି ବୁଦ୍ଧିରେ ନାହିଁ । ଶିବବାବାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ବାବା ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ନିମନ୍ତେ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ— ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ବାବା ଯେତେବେଳେ ସୃଷ୍ଟି ରଚନା କରୁଛନ୍ତି ତେବେ ନିଶ୍ଚୟ କାହାର ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରିବେ ନା । ପବିତ୍ର ମନୁଷ୍ୟ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ହିଁ ରହିବେ । କଳିଯୁଗରେ ତ ସମସ୍ତେ ବିକାର ଦ୍ୱାରା ଜନ୍ମ ହେଉଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ପତିତ କୁହାଯାଉଛି । ଲୋକମାନେ କହୁଛନ୍ତି ବିକାର ବିନା ସୃଷ୍ଟି କିପରି ଚାଲିବ ? ଆରେ, ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ତ ତୁମେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ବିକାରୀ କହୁଛ । କେତେ ଶୁଦ୍ଧତାର ସହିତ ତାଙ୍କର ମନ୍ଦିର ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି । ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କ ବିନା ଭିତରକୁ ଅନ୍ୟ କାହାକୁ ଯିବାକୁ ଅନୁମତି ମିଳିନଥାଏ । ବାସ୍ତବରେ ଏହି ଦେବତାମାନଙ୍କୁ କୌଣସି ବିକାରୀ ଛୁଇଁ ପାରିବେ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଆଜିକାଲି ତ ପଇସା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସବୁ କିଛି ହେଉଛି । କେହି ଘରେ ମନ୍ଦିର ଆଦି ତିଆରି କଲେ ବ୍ରାହ୍ମଣଙ୍କୁ ହିଁ ଡାକିଥା'ନ୍ତି । ତେବେ ସେହି ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ମଧ୍ୟ ବିକାରୀ ଅଟନ୍ତି, କେବଳ ନାମ ବ୍ରାହ୍ମଣ ରହିଛି । ଏହି ଦୁନିଆ ହିଁ ବିକାରୀ ଅଟେ ତେଣୁ ପୂଜା ମଧ୍ୟ ବିକାରୀ ମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହେଉଛି । ନିର୍ବିକାରୀ କେଉଁଠାରୁ ଆସିବେ ? ସତ୍ୟଯୁଗରେ ହିଁ ନିର୍ବିକାରୀ ଥା'ନ୍ତି । ଏପରି ନୁହେଁ କି ଯିଏ ବିକାରଗ୍ରସ୍ତ ନୁହଁନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ନିର୍ବିକାରୀ କୁହାଯିବ । ଶରୀର ତ ତଥାପି ବିକାର ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଛି ନା । ବାବା ଗୋଟିଏ କଥା କହିଛନ୍ତି ଯେ ଏହା ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ଅଟେ । ରାମ ରାଜ୍ୟରେ ଥା'ନ୍ତି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ବିକାରୀ, ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ଅଛନ୍ତି ବିକାରୀ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ପବିତ୍ରତା ଥିବାରୁ ଶାନ୍ତି ସମୃଦ୍ଧି ସବୁ ଥିଲା । ତୁମେ ଦେଖାଇପାରିବ ଯେ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା ନା । ସେଠାରେ ୫ ବିକାର ରହିବ ନାହିଁ । ତାହା ହେଲା ପବିତ୍ର ରାଜ୍ୟ ଯାହାକୁ ଭଗବାନ ସ୍ଥାପନ କରୁଛନ୍ତି । ଭଗବାନ କ'ଣ ପତିତ ରାଜ୍ୟ ସ୍ଥାପନ କରନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଯଦି ପତିତ ଥା'ନ୍ତେ ତେବେ ଡାକିଥା'ନ୍ତେ ନା । ସେଠାରେ ତ କେହି ଡାକିବେ ନାହିଁ । ସୁଖରେ କେହି ମନେ ପକାଇ ନଥା'ନ୍ତି । ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ମହିମା ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି— ସୁଖର ସାଗର, ପବିତ୍ରତାର ସାଗର... । କହୁଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ ଶାନ୍ତି ହେଉ । ତେବେ ସାରା ଦୁନିଆରେ ମନୁଷ୍ୟ କିପରି ଶାନ୍ତି ସ୍ଥାପନ କରିବେ ? ଶାନ୍ତିର ରାଜ୍ୟ ତ କେବଳ ସ୍ୱର୍ଗରେ ହିଁ ଥିଲା । ଯେତେବେଳେ କେହି ପରସ୍ପର ସହିତ ଲଢେଇ କରିଥା'ନ୍ତି ତେବେ ଶାନ୍ତି କରାଇବାକୁ ପଡିଥାଏ । ସେଠାରେ ତ ଏକ ରାଜ୍ୟ ହିଁ ହେବ ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ଏବେ ବିନାଶ ହେବାର ଅଛି । ଏହି ମହାଭାରତ ଲଢେଇରେ ସବୁ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ବିନାଶ କାଳେ ବିପରୀତ ବୁଦ୍ଧି— ଅକ୍ଷର ମଧ୍ୟ ଲେଖାଯାଇଛି । ବାସ୍ତବରେ ତୁମେ ତ ପାଣ୍ଡବ ଅଟ ନା । ତୁମେ ହେଉଛ ରୁହାନୀ ପଣ୍ଡା । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମୁକ୍ତିଧାମର ରାସ୍ତା ବତାଉଛ । ଶାନ୍ତିଧାମ ହେଉଛି ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଘର । ଏହା ହେଉଛି ଦୁଃଖଧାମ । ବ□ମାନ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହି ଦୁଃଖଧାମକୁ ଦେଖି ମଧ୍ୟ ଭୁଲିଯାଅ । ବାସ୍, ଏବେ ତ ଆମକୁ ଶାନ୍ତିଧାମକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ଏକଥା ଆତ୍ମା କହୁଛି, ଆତ୍ମା (ଅନୁଭବ) ମଧ୍ୟ କରୁଛି । ଆତ୍ମାର ସ୍ମୃତି ଆସିଛି ଯେ ମୁଁ ହେଉଛି ଆତ୍ମା । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଯିଏ ଅଟେ ଯେପରି ଅଟେ...ଆଉ ତ କେହି ଜାଣିପାରିବେ ନାହିଁ । ତୁମକୁ ହିଁ ବୁଝାଇ ଦେଇଛି— ମୁଁ ବିନ୍ଦୁ ଅଟେ । ତୁମର ଏହି କଥା ଘଡିକୁ ଘଡି ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିବା ଉଚିତ୍ ଯେ ଆମେ କିପରି ୮୪ ର ଚକ୍ର ଲଗାଉଛୁ । ଏଥିରେ ବାବା, ଘର ଏବଂ ଚକ୍ର ମଧ୍ୟ ମନେ ପଡିବ । ଏହି ବିଶ୍ୱର ଇତିହାସ-ଭୂଗୋଳ ଆଦିକୁ ତୁମେ ହିଁ

ଜାଣିଛ । କେତେ ଦେଶ ଅଛି । କେତେ ଲଢେଇ ଆଦି ଲାଗୁଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଲଢେଇ ଆଦିର କଥା ନାହିଁ । କେଉଁଠି ରାମରାଜ୍ୟ ଓ କେଉଁଠି ରାବଣ ରାଜ୍ୟ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏବେ ତୁମେ ଯେପରି ଈଶ୍ୱରୀୟ ରାଜ୍ୟରେ ଅଛ କାହିଁକି ନା ଈଶ୍ୱର ଏଠାକୁ ଆସିଛନ୍ତି ରାଜ୍ୟ ସ୍ଥାପନ କରିବା ପାଇଁ । ଈଶ୍ୱର ନିଜେ ରାଜ୍ୟ ତ କରୁନାହାଁନ୍ତି, ନିଜେ ରାଜତ୍ୱ ନେଉନାହାଁନ୍ତି । ନିଷ୍କାମ ସେବା କରୁଛନ୍ତି । ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଭଗବାନ ହେଉଛନ୍ତି ସବୁ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା । ବାବା କହିବା ଦ୍ୱାରା ଏକଦମ୍ ଖୁସିର ପାରଦ ଚଢିବା ଦରକାର । ଅତୀନ୍ଦ୍ରିୟ ସୁଖ ତୁମର ଅନ୍ତିମ ଅବସ୍ଥାର ଗାୟନ ଅଟେ । ଯେତେବେଳେ ପରୀକ୍ଷା ସମୟ ନିକଟତର ହୋଇଥାଏ, ସେ ସମୟରେ ସବୁ ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହୋଇଥାଏ । ଅତୀନ୍ଦ୍ରିୟ ସୁଖ ମଧ୍ୟ ପିଲାମାନଙ୍କର କ୍ରମାନୁସାରେ ରହିଛି । କେହି ତ ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ବହୁତ ଖୁସିରେ ରହିଥା'ନ୍ତି ।

ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କର ସାରାଦିନ ଏହି ଅନୁଭବ ରହୁ ଯେ ଓହୋ ! ବାବା, ଆପଣ ଆମକୁ କ'ଣରୁ କ'ଣ କରିଦେଇଛନ୍ତି ! ଆପଣଙ୍କଠାରୁ ଆମକୁ କେତେ ସୁଖ ନ ମିଳୁଛି... ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ପକାଇ ଯାଦ କରି ସ୍ନେହରେ ଆଖିରେ ଲୁହ ଆସିଯାଉଛି । ଏହା ତ କମାଲ ଅଟେ, ଆପଣ ଆସି ଆମକୁ ଦୁଃଖରୁ ମୁକ୍ତ କରି, ବିଷୟ ସାଗରରୁ କ୍ଷୀର ସାଗରକୁ ନେଇ ଯାଉଛନ୍ତି । ସାରାଦିନ ଏହି ଅନୁଭୂତିରେ ରହିବା ଦରକାର । ବାବା ଯେତେବଳେ ତୁମକୁ ମନେ ପକାଇ ଦେଉଛନ୍ତି ତେବେ ତୁମେ କେତେ ଖୁସିରେ ଗଦ୍‌ଗଦ୍ ହୋଇଯାଉଛ । ଶିବବାବା ଆମକୁ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ଶିବରାତ୍ରୀ ମଧ୍ୟ ଏବେ ପାଳନ କରାଯାଉଛି । କିନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଶିବବାବାଙ୍କ ବଦଳରେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ନାମ ଗୀତାରେ ଲେଖି ଦେଇଛନ୍ତି । ଏହା ସବୁଠାରୁ ବଡ ଭୁଲ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ଯେଉଁ ଭୁଲ୍‌ରୁ ଅନ୍ୟ ଭୁଲ୍ ସୃଷ୍ଟି ହୁଏ । ନମ୍ବରୱାନ ଗୀତାରେ ହିଁ ଭୁଲ୍ କରି ଦେଇଛନ୍ତି । ଡ୍ରାମା ହିଁ ଏପରି ତିଆରି ହୋଇଛି । ବାବା ଆସି ଏହି ଭୁଲ୍ ବତାଉଛନ୍ତି କି ପତିତ-ପାବନ ମୁଁ ନା କୃଷ୍ଣ ? ତୁମକୁ ମୁଁ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଇ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା କରାଉଛି । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ମୋର ରହିଛି ନା । ଅକାଳମୂ[illegible], ଅଜୋନି... କୃଷ୍ଣଙ୍କର ଏପରି ମହିମା କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ସେ ତ ପୁନର୍ଜନ୍ମରେ ଆସୁଛନ୍ତି । ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବି କ୍ରମ ଅନୁସାରେ ଅଛନ୍ତି ଯାହାଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଏହି ସବୁ କଥା ରହିଛି । ଜ୍ଞାନ ସହିତ ଚଳଣି ମଧ୍ୟ ଭଲ ହେବା ଦରକାର । ମାୟା ମଧ୍ୟ କିଛି କମ୍ ନୁହେଁ । ଯିଏ ପ୍ରଥମେ ଆସିବେ ସେ ନିଶ୍ଚିତ ସେତିକି ଶକ୍ତିଶାଳୀ ହୋଇଥିବେ । ପାର୍ଟଧାରୀ ଭିନ୍ନ-ଭିନ୍ନ ହୋଇଥା'ନ୍ତି ନା । ହିରୋ-ହିରୋଇନ୍‌ର ପାର୍ଟ ଭାରତବାସୀଙ୍କୁ ହିଁ ମିଳିଛି । ତୁମେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ରାବଣ ରାଜ୍ୟରୁ ମୁକ୍ତ କରୁଛ । ଶ୍ରୀମତ ମାଧ୍ୟମରେ ତୁମକୁ କେତେ ବଳ ମିଳୁଛି । ମାୟା ମଧ୍ୟ ବଡ ଦୁସ୍ତର ଅର୍ଥାତ୍ ଯାହାକୁ ପାର କରିବା କଷ୍ଟକର ଅଟେ । ଚାଲୁ-ଚାଲୁ ଧୋକା ଦେଇ ଦେଉଛି ।

ବାବା ସ୍ନେହର ସାଗର ଅଟନ୍ତି ତେଣୁ ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବାପ ସମାନ ସ୍ନେହର ସାଗର ହେବାକୁ ପଡିବ । କେବେ କଡା କଥା କୁହ ନାହିଁ । କାହାକୁ ଦୁଃଖ ଦେଲେ ଦୁଃଖୀ ହୋଇ ମରିବ । ଏହି ଅଭ୍ୟାସ ସବୁ ଛାଡିବାକୁ ପଡିବ । ସବୁଠାରୁ ଖରାପ ଅଭ୍ୟାସ ହେଉଛି ବିଷୟ ସାଗରରେ ବୁଡି ରହିବା । ବାବା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି କାମ ମହାଶତ୍ରୁ ଅଟେ । କେତେ କନ୍ୟାମାନେ ମାଡ ଖାଉଛନ୍ତି । କେହି-କେହି ତ ନିଜର କନ୍ୟାକୁ ପବିତ୍ର ହେବା ପାଇଁ ଅନୁମତି ଦେଇ ଦେଉଛନ୍ତି । ଆରେ ପ୍ରଥମେ ନିଜେ ତ ପବିତ୍ର ହୁଅ । କନ୍ୟାକୁ ଦେଇଦେଲ, ଖର୍ଚ୍ଚ ଆଦି ବୋଝରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଗଲ କାହିଁକି ନା ଭାବୁଛନ୍ତି କିଏ ଜାଣିଛି, ଯାଙ୍କ ଭାଗ୍ୟରେ କ'ଣ ଅଛି, କୌଣସି ସୁଖୀ ଘର ମିଳିବ କି ନ ମିଳିବ । ଆଜିକାଲି ଖର୍ଚ୍ଚ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ହେଉଛି । ଗରୀବଲୋକ ତ ତୁରନ୍ତ ଦେଇ ଦେଇଥା'ନ୍ତି । କାହାର ପୁଣି ମୋହ ରହିଥାଏ । ଆଗରୁ ଜଣେ ଶବରୀ ଝିଅ ଆସୁଥିଲା, ତାଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନରେ ଆସିବାକୁ ଦେଲେ ନାହିଁ କାହିଁକି ନା ଜାଦୁର ଭୟ ଥିଲା । ଭଗବାନଙ୍କୁ ଜାଦୁଗର ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି । ଭଗବାନଙ୍କୁ ହିଁ ଦୟାର ସାଗର କୁହାଯିବ । କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଦୟାର ସାଗର କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ସେ ହିଁ ଦୟାଶୀଳ ଯିଏ ଅତ୍ୟାଚାରରୁ ମୁକ୍ତ କରିଥାନ୍ତି । ରାବଣ ହିଁ ନିଷ୍ଠୁର ଅଟେ ।

ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ ହେଉଛି ଜ୍ଞାନ । ଜ୍ଞାନ, ଭକ୍ତି ପୁଣି ବୈରାଗ୍ୟ । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ଭକ୍ତି, ଜ୍ଞାନ ପୁଣି ବୈରାଗ୍ୟ କୁହାଯିବ । ଜ୍ଞାନର ବୈରାଗ୍ୟ ବୋଲି କୁହାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ଭକ୍ତିରୁ ବୈରାଗ୍ୟ କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ ସେଥିପାଇଁ ଜ୍ଞାନ, ଭକ୍ତି, ବୈରାଗ୍ୟ ଏହା ସଠିକ୍ ଅକ୍ଷର ଅଟେ । ବାବା ତୁମକୁ ବେହଦର ଅର୍ଥାତ୍ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରୁ ବୈରାଗ୍ୟ କରାଉଛନ୍ତି । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ତ କେବଳ ଘରଦ୍ୱାରରୁ ବୈରାଗ୍ୟ କରାଇଥା'ନ୍ତି । ଏହା ମଧ୍ୟ ଡ୍ରାମାରେ ନିଧାର୍ଯ୍ୟ ରହିଛି । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ

ବୁଦ୍ଧିରେ ଧାରଣ ହେଉ ନାହିଁ । ଭାରତ ଶତ ପ୍ରତିଶତ ସାଲବେ(ସମୃଦ୍ଧ), ନିର୍ବିକାରୀ, ସୁସ୍ଥ ଥିଲା, କେବେ ଅକାଳମୃତ୍ୟୁ ହେଉନଥିଲା । ଏହି ସବୁ କଥାର ଧାରଣା ବହୁତ କମ୍ ଆତ୍ମାଙ୍କୁ ହିଁ ହୋଇଥାଏ । ଯିଏ ଭଲ ସେବା କରୁଛନ୍ତି, ସେ ବହୁତ ସାହୁକାର ହେବେ । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ତ ସାରାଦିନ ବାବା-ବାବା ହିଁ ମନେ ରହିବା ଉଚିତ୍ । କିନ୍ତୁ ମାୟା କରିବାକୁ ହେଉ ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ସପ୍ରଧାନ ହେବା ପାଇଁ ଚାଲିବା ବୁଲିବା ସମୟରେ ଖାଇବା-ପିଇବା ସମୟରେ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ମୁଁ ତୁମକୁ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ କରାଉଛି । ତୁମେ ମୋତେ ମନେ ପକାଇବ ନାହିଁ! ଅନେକଙ୍କ ପାଖକୁ ମାୟାର ତୋଫାନ ବହୁତ ଆସୁଛି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି— ଏପରି ତ ହେବ । ଡ୍ରାମାରେ ନିଧାର୍ଯ୍ୟ ରହିଛି । ସ୍ୱର୍ଗର ସ୍ଥାପନା ତ ନିଶ୍ଚିତ ହେବ । ସର୍ବଦା ନୂଆ ଦୁନିଆ ତ ରହିପାରିବ ନାହିଁ । ଚକ୍ର ଘୂରିଲେ ଉପର ଯୁଗ ତଳକୁ ନିଶ୍ଚୟ ଆସିବ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜିନିଷ ନୂଆରୁ ନିଶ୍ଚୟ ପୁରୁଣା ହୋଇଥାଏ । ବମାନ ମାୟା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଏପ୍ରିଲ୍ ଫୁଲ୍ କରିଦେଇଛି, ବାବା ଆସି ଗୁଲ-ଗୁଲ କରାଉଛନ୍ତି । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାରାଂଶ :—

(୧) ବାବାଙ୍କ ଭଳି ସ୍ନେହର ସାଗର ହେବାକୁ ପଡିବ । କେବେ କାହାକୁ ବି ଦୁଃଖ ଦେବାର ନାହିଁ । କଷ୍ଟଦାୟୀ କଥା ମଧ୍ୟ କହିବାର ନାହିଁ । ଖରାପ ଅଭ୍ୟାସ ଗୁଡିକୁ ସମାପ୍ତ କରିଦେବାକୁ ହେବ ।

(୨) ବାବାଙ୍କ ସହିତ ମିଠା-ମିଠା କଥାବା। ହୋଇ ଏହି ଅନୁଭୂତିରେ ରହିବାକୁ ହେବ ଯେ ଓହୋ ବାବା, ଆପଣ ମୋତେ କ'ଣରୁ କ'ଣ କରି ଦେଇଛନ୍ତି ! ଆପଣ ମୋତେ କେତେ ସୁଖ ଦେଇଛନ୍ତି ! ବାବା, ଆପଣ ମୋତେ କ୍ଷୀର ସାଗରକୁ ନେଇ ଯାଉଛନ୍ତି....ସାରା ଦିନ ଏହିଭଳି ବାବା-ବାବା ମନେ ରହିଥାଉ ।

ବରଦାନ:- ନିଜର ପ୍ରତ୍ୟେକ କର୍ମ ବା ବିଶେଷତା ଦ୍ୱାରା ପରମାତ୍ମା ଦାତାଙ୍କ ପ୍ରତି ଇଙ୍ଗିତ କରୁଥିବା ସଚ୍ଚା ସେବାଧାରୀ ହୁଅ ।

ସଚ୍ଚା ସେବାଧାରୀ କୌଣସି ବି ଆତ୍ମାକୁ ସହଯୋଗ ଦେଇ ନିଜ ପ୍ରତି ପ୍ରଭାବିତ କରାଇବେ ନାହିଁ । ସେମାନେ ସମସ୍ତଙ୍କର ସର୍ମ୍ପକ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ଯୋଡିବେ । ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରତ୍ୟେକ ବାଣୀ ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତିକୁ ଜାଗ୍ରତ କରାଉଥିବ । ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରତ୍ୟେକ କର୍ମ ଦ୍ୱାରା ବାବା ଦେଖାଯାଉଥିବେ । ସେମାନଙ୍କୁ ଏଭଳି ସଂକଳ୍ପ ମଧ୍ୟ ଆସିବ ନାହିଁ ଯେ ମୋର ବିଶେଷତା କାରଣରୁ ହିଁ ଏହି ଆତ୍ମାମାନେ ମୋର ସହଯୋଗୀ ହୋଇଛନ୍ତି । ଯଦି ସହଯୋଗୀ ଆତ୍ମାମାନେ ବାବାଙ୍କୁ ନ ଦେଖି ତୁମକୁ ଦେଖିଲେ ତେବେ ତୁମେ ସେବା କରିନାହଁ ବରଂ ବାବାଙ୍କ ନିକଟରୁ ଦୂରେଇ ଦେଇଛ । ପ୍ରକୃତ ସେବାଧାରୀ ସମସ୍ତଙ୍କର ସମ୍ବନ୍ଧ ସତ୍ୟ ପିତାଙ୍କ ସହିତ ଯୋଡିବେ, ନିଜ ସହିତ ନୁହେଁ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- କୌଣସି ପ୍ରକାରର ଅଭିଯୋଗ କରିବା ପରିବ ସର୍ବଦା ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ରୁହ ।

ଅବ୍ୟକ୍ତ ସ୍ଥିତିର ଅନୁଭବ କରିବା ପାଇଁ ବିଶେଷ ହୋମ୍ୱାର୍କ:-

(୧୬) ଅଭ୍ୟାସ କର ଯେ ଏହି ସ୍ଥୁଳ ଦେହରେ ପ୍ରବେଶ କରି ମୁଁ କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛି । ଯେତେବେଳେ ଇଚ୍ଛା ପ୍ରବେଶ କର ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ଇଚ୍ଛା ଅଲଗା ହୋଇଯାଅ । ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ଦେହ ରୂପୀ ବସ୍ତ୍ରକୁ ଧାରଣ କର ଏବଂ ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ଦେହର ସ୍ମୃତିକୁ ଭୁଲି ଦେହୀ ଅର୍ଥାତ୍ ଆତ୍ମା ହୋଇଯାଅ ।